

ВОЛОДИМИР НАЗАРОВ: «ВІРЮ В УКРАЇНСЬКУ МОЛОДЬ»

Однією з найяскравіших торішніх дитячих вистав мюзикл «Жив собі пес», за мотивами української народної казки. Ця вистава поповнила репертуар Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва.

Режисер-постановник – народний артист Росії Володимир Назаров. Митець понад сорок років мешкав і працював у Росії, а з початком російсько-української війни повернувся на Батьківщину і зараз активно працює на ниві української культури. Сьогодні Володимир Васильович – гість нашої газети.

– Від 1972 року Ваша творчість була пов'язана з Росією, чого вдалося досягти за цей час?

– Спершу хотів би добрим словом згадати мого батька, який свого часу із зарплатою 60 рублів придбав мені бази за 120 і цим відкрив шлях у мистецтво, та викладача з баяна Петра Косіна, який був дуже талановитою людиною. А перша музична освіта, яку здобув на Дніпропетровщині, заклала фундамент на подальше життя.

Після служби в армії вступив до Московського інституту культури. Тут 1975 року створив ансамбль духових народних інструментів «Жалейка». Через два роки колектив поїхав на гастролі до Франції у складі учасників театралізованого дійства «Пісні і танці російських революцій».

Серед наших хітів були пісні «Ах, карнавал» та «Пісенька маленячих каченят». Створили програму «Музика народів світу». Активно пропонували класику.

Згодом наш ансамбль став державним ансамблем фольклорної музики СРСР. А 2002-го засновано Державний музичний театр Національного мистецтва під моїм керівництвом. Наш колектив чимало гастролював, брав участь у багатьох фестивалях Європи, Латинської Америки, США. Серед наших артистів були представники з колишнього СРСР і найбільше – українці. Один із наших виконавців – нині видатний скрипаль Василь Попадюк.

Свого часу колективу надавав велику допомогу Михайло Касьянов, який тоді був прем'єр-міністром Росії. Разом із ним та Борисом Немцовим я стояв біля витоків партії «Парнас».

– Чому ж Ви вирішили залишити Росію?

– З 1999 року я був в опозиції. Завжди говорив, що Путін – це біда. А з 2014 року почав звертатися з відкритими зверненнями проти його політики. І тоді створений мною театр просто знищили. Я зрозумів, що напроцьований мною за багато років багаж передавати глядачам і учням у Росії неможливо. Вирішив переїхати в Україну, це підтримала моя родина. Отримав українське громадянство і нині працюю на рідній землі.

Сьогодні не зміг би працювати в Росії і прославляти той режим. Не розумію українських артистів, які зараз тулять іздати.

– Можете порівняти сучасні українські й російські реалії?

– Україна нині переживає нелегкі часи: триває війна на сході з російським агресором, не подолана корупція. Але і в такій складній ситуації владі треба виділяти більше коштів на культуру. Адже, якщо буде культура, будуть українська мова, вистави світового рівня, талановиті фільми – буде українська держава. Все це – частини єдиного ландшафту.

Необхідно знаходити сили для оптимізму й прагнати. Вірю в нашу талановиту, волелюбну й патріотичну українську молодь, вона дуже відрізняється від російської. Молоді люди мають брати владу у свої руки.

Також варто звернути увагу на контрпропаганду як протипагу путінської пропаганди, що є суцільною брехнею і служить злу. А українська контрпропаганда має розповідати про досягнення України за роки незалежності. А досягнення є, я їх бачу, нам

є чим пишатися. Але все це має бути на телебаченні. Коли журналісти не йдуть на прем'єру до театру і кажуть, що це не інформаційний привід, така поведінка насторожує. Це той шлях, яким пішла Росія 1991 року. Вона спочатку через ринок, через гроші цілеспрямовано працювала над тим, щоб робити з людей баранів. Особливо це стало помітно починаючи з 2014 року, коли зомбоящик увімкнули на повну потужність. Нам не треба йти цим шляхом. І завдання влади створити такі умови, аби власники телеканалів були зацікавлені показувати не лише негатив, а й те гарне, що в нас є.

Я розумію українців. У нас зараз складне життя. Багато хто бачить свою перспективу за кордоном. Дехто – в Росії, але в цій державі для наших громадян перспективи немає. Це розлазена країна, в якій добре працює лише зомбоящик, який створює віртуальну стабільність.

Іхній президент ніколи б не досяг такого успіху, якби народ не чекав від нього цього «подвигу». Він озвучив те, що думає пересічний росіянин: «Я не хочу думати, я не хочу працювати. Нехай за мене працює барин і годуватиме мене з дошки, а я буду покрито підіймати руки і здавати вільну пресу і права людини». А потім дивується, що його, вірного прихильника режиму, цей режим взяв і розчавив. По суті, росіяни поклинають те, що посилає.

Сподіваюся, що врешті у наших східних сусідів прокинеться здоровий глузд і вони стануть на шлях демократії та поваги до прав людини. Але, напевне, більше ніколи ми не будемо братніми народами після того, як на Донбасі було вбито понад 10 тисяч найкращих українських синів і дочок.

– Як з'явився мюзикл «Жив собі пес»?

– Цю виставу ми створили разом із Петром Магою, якого вважаю найталановитішим українським поетом середнього покоління.

Спочатку з директором Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва Юрієм Шуром ми обговорювали ідею створення вистави «Лісова пісня», яку я колись ставив у Москві. Але технічні можливості сцени театру не давали змоги втілити цей задум у життя.

Якоюсь із дружиною Лідією, яку загалом знає як блогера Ліку Архангельську, ми зайшли до однієї з книгарень. Там вона побачила книжку «Казка про Сірка». І сказала, що варто було б поставити цю казку, адже раніше цього ніхто не робив. Я захопився цією ідеєю. Пропозицію створити виставу «Жив собі пес» радо сприйняв Юрій Шур, якому подобається однойменний мультфільм.

Петро Мага у цей час відпочивав у Туреччині, а я поїхав до Італії. Саме у Туреччині Петро почав писати треки до майбутньої вистави і надсилав їх мені. А я відразу створював музику. До кінця відпустки твір був готовий.

Після повернення в Україну я взявся за роботу як режисер. Працювати було легко, адже в Дитячому музичному театрі працюють прекрасні професійні актори. Тому ми швидко створили виставу. Прем'єра відбулася 24 лютого минулого року. Ця вистава часто йде в театрі і завжди з аншлагами.

– Після успішної київської прем'єри подальша Ваша творчість переважно пов'язана з Дніпром.

– У Дніпрі є відомий підприємець Віталеслав Капустів, який очолює фірму «Алан». Він звернувся до директора та художнього керівника Дніпровського академічного українського му-

зично-драматичного театру ім. Т.Г.Шевченка, заслуженої артистки України Оксани Петровської з пропозицією: «Ви у своїх виставах дуже талановито показуєте душу українського народу. А спектаклі про євреїв завжди анекдотичні. Вистава, яка б глибоко розкривала душу єврейського народу, я не бачу. Якби Ви змогли її створити, то я б профінансував цей проект». Оксана Іванівна почала шукати режисера, який би міг це зробити. А я раніше ставив цю виставу – «Скрипаль на даху» – у Москві, отож мене запросили до цієї роботи.

Вистава вийшла потужна. Голдін грає Оксана Петровська. А на роль Ребе Те'є я запросив Ігоря Тамілова, який виконував цю роль у Москві. У нашого спонсора були сумніви, чи зможе російський актор опанувати українську мову. Ігор упорався з цим завданням блискуче. У нього чиста і гарна українська.

Наступною дніпровською прем'єрою стала вистава «Жив собі пес». Цього разу до фінансування проекту, крім «Алану», долучився фонд «Солідарність» під керівництвом Олександра Петровського. На новорічній святі ми зіграли 40 вистав, а офіційна прем'єра відбулася 24 лютого. Ця вистава дуже різнилась від київської. Зробити сценарію я запросив видатного сценаріста Бориса Голодницького, а костюми – Ольгу Іванову, з якою ми разом працювали 30 років.

До нашої команди приєднався і відомий драматург Анатолій Крим, який написав п'єсу про Ходжу Насреддіна. Я створив музику до цього твору. Петро Мага – вірші. Наразі завершуються репетиції. Готуємо нову прем'єру. Відзначити мій малий батьківщині, Дніпро не лише дав мені першу музичну освіту, а й прихистило у складну хвилину та дає роботу. Також хотів подякувати Оксані Петровській та всьому колективі театру ім. Тараса Шевченка.

Четвертою нашою спільною роботою буде вистава «Піросмапі», а п'ятою – «Гетьман України – Мазепа». Цю виставу плануємо підготувати до сторічного ювілею театру.

24 лютого з'явилася інформація про призначення мене художнім керівником театру «Назаров-Філадельфія». Працюватиму у Дніпрі, Києві і США. І це велике щастя, що немає часу на хвороби і сльози. Коли працюєш, то забуваєш про все.

Співкувавсь Едуард ОВЧАРЕНКО
Фото з вистави «Жив собі пес»
Геннадій ГЛАВЦЬКОГО